

Dana STROE și Andrei BARBU

pe care îl caută fiecare dintre aceste personaje, viața alcătuită din competiții pe care nimeni nu știe să le poarte, porția de inocență pe care și-o dorește fiecare, desprinsă dintr-o atmosferă utopică, în Galapagos etc., etc.

Finalul încercând să redescopere mitologia zborului prin curbarea decorului în formă de cioc este poate singura apropiere de acest posibil exercițiu. Și asta i se datorează în mare parte scenografei Elenei Cozlovski. Poate singura care reușește să ne transpună în poveste și să ne ajute să credem că instinctul este singurul lucru care a mai rămas acestor oameni, secătuiți de energie, oboșiți la minte și trup din pricina unor exerciții de pierdere a memoriei sociale și individuale.

Teatrul de Comedie București – Te vei întoarce în Galapagos de **Nicole Duțu**. Regia artistică: **Aurel Palade**. Scenografia: **Elena Cozlovski**. Cu: **Simona Stoicescu/Dana Stroe, Andrei Barbu, Iulian Gliță**. Data premierei: 8 decembrie 2006.

Gala Premiilor Comedia Ține la TINERI, ediția I, 2006

Tinerilor absolvenți ai secțiilor de regie ale facultăților de teatru (promoțiile 2003–2005) li s-a oferit șansa să monteze câte un spectacol la Sala Studio a Teatrului de Comedie din Capitală, finanțator fiind Primăria Municipiului București. Patruzeci și cinci de actori, nouă regizori și nouă scenografi s-au implicat în acest proiect. În cadrul unei gale, desfășurată recent, s-au decernat următoarele premii:

Premiul pentru cel mai bun spectacol:
Edmond de David Mamet, regia Marcel Țop

Premiul pentru cel mai bun regizor:

Aurel Palade pentru *subUrbia* de Eric Bogosian; **Alex Mihail** pentru *Comedie neagră* de Peter Shaffer;

Premiul pentru cel mai bun actor:

Bogdan Cotleț pentru rolul Schuppanzigh / *Comedie neagră* de Peter Shaffer

Premiul pentru cea mai bună actriță:

Simona Stoicescu pentru rolul Soozie / *subUrbia* de Eric Bogosian

Premiul pentru cea mai bună scenografie:

Elena Cozlovschi pentru spectacolul *subUrbia* de Eric Bogosian, regia Aurel Palade

În seara decernării premiilor s-a prezentat spectacolul *Te vei întoarce în Galapagos* de Nicole Duțu.

Liviu ORNEA

Revenim

Neil LaBute la Teatrul ACT

Am văzut cu întârziere, abia în decembrie 2006, spectacolele pe texte de Neil LaBute de la Teatrul Act, ambele produse de „Teatrul Fără Frontiere“ în regia lui Vlad Massaci. Dar apucasem să citesc cronici și să ascult numeroase opinii, majoritatea numai de bine (mergând până la „evenimentul ultimelor stagioni“, „un alt fel de a face teatru“). Înainte, în timpul Festivalului, am văzut și *Autobahn*-ul făcut de Radu Apostol la Timișoara: spectacolul mi s-a părut o serbare școlară nu prea reușită, iar textul, o joacă, un exercițiu. Dacă ăsta e marele dramaturg despre care tot aud...

Aceasta e, așadar, pregătirea cu care m-am dus la Act. Am văzut întâi **Forma lucrurilor**. Un text aproape bun. Cu dialog alert, cu situații dramatice, cu mult haz. Dar, pe de altă parte, un text care vorbește despre o situație destul de neverosimilă, mai ales în atmosfera puritană a unui campus american de provincie: o studentă de la Arte, căreia profesorul i-a spus să „schimbe forma lucrurilor“, alege ca proiect de licență o instalație (proiecții video, obiecte etc.) în care expune, cu cinismul de rigoare, transformările exterioare și interioare prin care a trecut un coleg al ei care s-a îndrăgostit de ea și în care ea a modelat – cu acordul lui – ca în plastilină. Victima fusese aleasă deliberat, toată relația a fost un fals, o suită de situații pe care ea, artista pentru care adevărul artistic e mai presus de viață, le-a provocat, observat și înregistrat – uneori la propriu, pe peliculă – cu răceala impusă de metodă. Sigur, pentru autor e un bun prilej să pună probleme de morală, de etică profesională, să contrasteze viziunea despre lume și viață a oamenilor „de rând“ cu cea a „artiștilor“, să întrebe în ce măsură e licit să-ți bați joc de ceilalți ca să te împlinești tu profesional, să vorbească despre manipulare etc. Din păcate, LaBute nu are puterea să lase textul în aer și pe spectator să-și tragă singur concluzia, ci introduce, în final, o minunată mostră de tezism (pe care nu i-a băgat-o pe gât nici un Consiliu al Culturii...),